

Свѣтулки

Денѣтъ заспива въ своитѣ златни люлки,
Дрезгавини се стелятъ въ полска ширь —
Блестятъ срѣдъ мрака малкитѣ свѣтулки
И благославятъ божий миръ.

Нощѣта отпуша бронзови крила —
Тъмнѣе притаена долинѣта
И свѣтятъ ни по друма — въ мрачината —
Свѣтулките на нашитѣ чела.

Николай Лилиевъ

Утро въ балкана

Високо задъ облаци приплѣднѣ небото и прѣсентъ утреникъ полѣхна надъ балкана. Леки сѣнки се разредиха горѣ край дървесата, трепнаха върхаритѣ на гората, клонки се надигнаха, прошумолѣха и мигомъ пакъ клюмнаха, сѣкашъ искаха още да си отспятъ. Но нѣма вече врѣме за сънь. Небето поблѣднѣ цѣло, подухна утреникѣтъ по-силно, дървесата отгърсиха мъгливи обвивки и водопада се пробуди въ долѣтъ.

П. Ю. Тодорозъ